

Lieve gemeente,

Als je mensen vraagt: herinner je eens voor een ogenblik wanneer je echt even intens gelukkig was, dan zul je zien dat ze gaan stralen. Ik zou zeggen: probeert u het even...

Zie je wel, u straalt! Als ik u nou mijn momentje van de laatste tijd - terugblikkend op mijn werk hier - even vertel, dan zult u het ook aan mijn gezicht zien. Een paar weken geleden fietste ik hier vlakbij door de Herculesstraat. Er speelden drie jongetjes (lagere schoolleeftijd) buiten. En in het voorbijgaan(!) hoorde ik ze zeggen: 'dat iz die priester van die kerk'. Ze herkenden me omdat ik met Marleen Kemink onder het motto 'als de kinderen niet naar de Willem komen, komt de Willem naar de kinderen' af en toe naar de Elout (basisschool) ben geweest om verhalen te vertellen. En dan word je herkend en dat was dan voor mij even zo'n moment - waarop dingen kloppen en er iets zichtbaar wordt van waar je hoop naar uitgaat.

Zo'n geluksmoment - zie dat maar voor u bij het verhaal van Jezus met drie leerlingen op de berg. Hij straalt - en zijn leerlingen krijgen één kort moment een "doorkijkje" in wie Jezus is en hoe hij is als hij gelukkig is - en dat is dan tegelijk ook weer *hun* geluksmoment. Zien soms even. Een glimp van de zon. Een onzichtbare bemoediging, die je bij ieder mens mag vermoeden en waarvan je ook mag hopen dat ieder die heeft. .

En wat *is* dat dan voor geluksmoment bij Jezus? Dat hij *in gesprek is* met Mozes en Elia. De twee giganten van Tora en Profeten: van het onderwijs van de hoop en van het scherp blijven of het daarmee wel de goede kant op gaat onder de mensen. 'Dat Koninkrijk, wordt dat nog wat?' - daar zal het over zijn gegaan in dat gesprek.

Mozes, zo hebben we gelezen, kwam ook van de berg af. Ook stralend. Waarom? Om wat hij gehoord had. En wat *hád* hij dan gehoord? Hoe het met de mensengemeenschap kan worden: leefbaar, sociaal, solidair, rechtvaardig, liefdevol en betrokken. In steen gegrift onderwijs dat in de harten van mensen gelezen wil worden. Hij was er *vól* van. Hij straalde van wat hij gehoord had, hoe een weg van daar aan gehoorgeven zal leiden naar een land van belofte, een veel belovende samenleving.

En nu is het Jezus' 'beurt' om door zo'n ervaring te gaan stralen - want je kunt als je hoopt en verlangt dat het anders kan gaan onder de mensen dan het gaat niet *zónder*. Niet zonder zo'n 'piekervaring', als boven op een berg: voor even verheven boven alle misère beneden, voor even in de stilte weg van het rumoer en geschreeuw in het aardse dal.

Petrus ziet het en denkt: 'Och lieve Heer, wat heerlijk, wat goed - hoe kunnen we dit nou vast houden?'. En dan heeft hij een idee: 'Laten we drie tenten bouwen, voor u één, Here Jezus, voor Mozes één en voor Elia één'. Drie heiligdommen voor een religieus gevoel, drie tempels voor een piekervaring, drie kerkjes voor drie Bijbelse gestalten die ons iets te zeggen hebben - goed idee toch?

Nou ja, een beetje kerkelijk beleidsmaker zou wellicht zuinig kunnen vragen: 'Drie? Waarom drie? Kunnen ze niet *sámen*, in één tent?'

Maar Petrus wil er drie, voor zijn drie 'helden', voor deze mooie ontmoeting, 'laat het nooit eindigen deze gelukzalige ervaring, dit 'heilige' zo dichtbij'. Zeg niet dat u het zich niet kunt voorstellen.

Het is daarnaast ook heel Bijbels: toen Mozes op de berg het onderwijs van de naastenliefde ontving, werden hem meteen uitgebreide instructies gegeven om de ‘tabernakel’ te bouwen: precies, een tent voor onze lieve Heer. Een aanwijsbare plek waar God kan wonen - permanent - dat hebben we toch het liefst - het geloof is toch anders maar zo vaag, zo niet-aanwijsbaar...

Zijn voorstel wordt (i.t.t. wat we vaak denken) niet afgewezen, maar: het *komt* er domweg niet van, doordat er iets *anders* gebeurt. De hele scene wordt plotseling ‘in nevelen gehuld’: Petrus heeft het woord ‘tent’ nog niet uitgesproken of er komt een wolk. Een wolk uit het boek Exodus om precies te zijn, de wolk die Gods aanwezigheid ‘verraadt’ en tegelijkertijd verbergt, *onthult* en *verhult*, de paradox die onvermijdelijk is als je het ‘over God wilt hebben’.

‘Nou’, kan Petrus zeggen, ‘zie je nou wel: in het boek Exodus hangt die wolk boven die *tent* zodat je kunt zien of God ‘thuis is’, zal ik nu maar even zeggen’.

Maar dan klinkt een stem, uit die wolk: ‘hier is mijn geliefde zoon, in hem stel ik mijn eer. Hoor naar hem’.

Twee dingen. In de eerste plaats zou ik willen voorstellen ons een ogenblik in te denken dat die stem misschien bedoelt dat de goede God *niet* met heel het gewicht dat hij in deze wereld in de schaal wil leggen: zijn onderwijs van de hoop, zijn kritische profetie en zijn liefde - dat hij daarmee niet in een *tent* wil wonen, maar dat hij met Mozes en Elia zijn intrek neemt in deze ‘zoon’, in Jezus. In een mensenkind.

En ten tweede: dat het opnieuw, dus ook hier en nu, om het gehoor geven gaat aan wat er te horen is aangaande wat goed is voor onze samenleving. Wat de weg is die we daarheen zullen gaan.

Zo’n hele ervaring als op die berg is broodnodig! Maar het daardoor gesterkt en geïnspireerd worden weer naar beneden gaan, naar de dagelijkse realiteit - je tempel, je kerk weer *uit*, de straten en buurten in, naar je werk, naar je medemensen, je ontmoetingen, naar wat *nodig is om te doen* - dat is waartoe het dient, beter nog: waartoe het *leidt*.

Toen er van de week bij de Emir Sultan Moskee in Amsterdam Noord een onthoofde pop aan het hek was gehangen - met de tekst ‘de islamisering moet stoppen’ - toen bleven er godzijdank mensen *niet* in hun synagoge of kerk zitten bidden, maar gingen ze naar buiten, naar die moskee en de gelovigen toe om betrokkenheid te tonen.

De weg die Jezus gaat, de weg van het gehoor geven aan het onderwijs van de hoop, leidt naar het dal, waar de mensen zijn in hun nood. Ja mogelijk zelfs - zo heeft al zijn leerlingen al aangekondigd - naar de diepte van de dood. Daarom past het niet dat de leerlingen deze piekervaring zouden rondbazuinen - zegt Jezus - *vóór* dat hij deze weg door de diepte heeft afgelegd.

Ik zeg *mét* Petrus: het is goed om hier te zijn, zondag aan zondag. Maar uit de aard der zaak - uit het hart van wat we hier in diensten horen, ervaren, vieren, zingen, bidden en genieten volgt de weg naar de samenleving, naar buiten, het leven in. Moge het zo zijn.

Amen.